

Jordi Casassas perfila la funció central del noucentisme en la Catalunya contemporània

El noucentisme ha exercit una funció central en la nostra particular trajectòria contemporània. Jordi Casassas Ymbert (Barcelona, 1948), catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona, fonamenta l'afirmació a través de l'assaig, publicat per Pòrtic, *La voluntat i la quimera. El noucentisme català entre la Renaixença i el marxisme*, Premi Carles Rahola d'assaig.

Per a l'historiador, el noucentisme constitueix un dels tres elements culturals i polítics clau en la nostra història recent, amb el romanticisme i el marxisme, entesos com tres cosmovisions, tres grans visions del país i del lloc que aquest ocupa al món, i a les corresponents polítiques a què han donat vida i amb què s'han adaptat a la realitat canviant.

L'historiador és conscient que reduir-ho tot a aquesta triple successió d'hegemonies és un perill, però, "tot i així, penso que aquest reduccionisme podrà ser útil per entendre més bé la dinàmica general, cultural i política de l'espai català, aquella que al cap i a la fi dona sentit als discursos individuals i

Jordi Casassas Ymbert publica l'estudi *La voluntat i la quimera*, premi Carles Rahola d'assaig.

als posicionaments col·lectius".

Tret comú a les tres cosmovisions, indica l'historiador, és el grau de confiança en el futur, que el noucentisme va assolir en el moment que va sentir-se amb prou forces per imposar la seva hegemonia, el seu control institucional i del mercat, i no només el seu discurs. En contrapartida, les tres exerciran for-

mes d'exclusió cultural d'una certa violència.

El noucentisme, a més, va exercir la seva funció central en el marc d'un període històric internacionalment tan decisiu com és el pas del segle XIX al XX. Per això, els noucentistes, sobretot els primers, tenen una consciència de canvi de cicle històric.

L'historiador situa l'objectiu de l'estudi en la constitució, l'acció i les vicissituds del grup dels noucentistes, tot i saber que d'aquesta manera confereix a aquest moviment un relleu, unes dimensions, una autonomia i una capacitat d'incidència en la realitat que van estar lluny de tenir i de representar. Però calia posar en relleu, diu, el fet de constituir-se com un grup "amb una moralitat pública força cohesionada", i que les realitzacions projectades i executades "van constituir una fita de la qual Catalunya va viure molt temps i en alguns casos en viu encara".

Amb aquest estudi, Jordi Casassas, historiador polític, reclama la centralitat de l'element cultural en el discurs històric, i fa, diu, un reconeixement de la historicitat essencial de la cultura.

LES NOTES DE VÍCTOR RIPOLL

■ De traïdora a traïda

Salvador Oliva (*Venus i Adonis*) diu que Cíntia, avergonyida, apaga el seu esclat, "fins a ser condemnada per traïr la natura i haver robat del cel motlles divins", construcció gramatical que fa **incomprensible** la frase. Shakespeare no diu pas que hagi traït la natura, tot el contrari. Diu, com tradueix Morera i Galícia, que Cíntia, airada, es cobreix amb negre vel, "fins que

pagui Natura el giny traïdor amb què el motllo diví furtat del cel" ("Cynthia for shame obscures her silver shine, till forging Nature be condemn'd of treason, for stealing moulds from heaven that were divine"). Guizot diu que Cíntia, avergonyida, amaga la seva diadema d'argent, "jusqu'à ce que la nature soit condamnée comme traître et faussaire pour avoir volé au ciel les moules divins".

■ Ni Copol·la ni Copola

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Xesca Ensenyat és autora de la novel·la *Villa Copol·la*. N'és de la novel·la *Villa Coppola*.

■ Despolitització

L'Ajuntament de Barcelona diu en el llibre *Barcelona de novel·la*, de Raül Montilla, coeditat amb Dièressis, que Josep Puig i Cadafalch, regidor de Barcelona, diputat a

les Corts, diputat provincial i president de la Mancomunitat, va ser **arquitecte i res més**.

■ Animals marginats

El DIEC2 manté que una legió només es pot aplicar a persones i, en tot cas, a àngels i dimonis, però **no a animals**. Els seus responsables no han llegit l'Alcover/Moll: "Legió: multitud, gran nombre. *Una legió d'abelles*".